

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

LYNNE GRAHAM
Jis neplanavo meilės

2018 balandis–birželis

Lynne Graham
(Lyné Grehem)

JIS NEPLANAVO MEILÈS

Romanas

Versta iš Lynne Graham,
Leonetti's Housekeeper Bride, 2016

© Lynne Graham, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0359-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Gajetanui Leonečiui pasitaikė prasta diena. Viskas prasidėjo apyaušriu, kai išsikrovė telefonas, pirma parodęs daugybę nuotraukų, kurios įsiutino jį ir dar labiau siutins senelį, labai konservatyvų Leonečių investicijų banko valdybos narį. Gaila, kad atleisti moterį, atsakingą už istoriją bulvariniame laikraštyje, buvo vienintelis pasitenkinimas, kurio Gajetanas galėjo tikėtis.

- Tu nekaltas, - tyliai pasakė Gajetano advokatas Tomas Sendifordas, vidutinio amžiaus vyrukas.

- Žinoma, kad kaltas, - suniurnėjo Gajetanas.
- Ten buvo *mano* namai, *mano* vakarėlis ir ta moteris *mano* lovoje, kuri surengė prakeiktą vakarėlį...

- Celija buvo muilo operų žvaigždė, įnikusi į kokainą, tu nieko nežinojai apie jos įprotį, - priminė jam Tomas. - Ar jos neišvijo iš šou paskui, kai ją išspyrei?

Gajetanas linktelėjo, dar stipriau sugriežė baltutėliais lygiais dantimis.

- Tiesiog nepasisekė... ir tiek, - taip manė

Tomas. – Negali iš anksto prašinėti savo svečių rekomendacijų, nes tu nė velnio nenutuoki, ar visi jie tokie geri, kaip atrodo.

– Geri? – pakartojo Gajetanas; dailus pailgas veidas susiraukė.

Nors jis gimė ir augo Anglijoje, italų kalba jam buvo gimtoji, todėl jis retkarčiais susidurdavo su nepažįstamais angliškais žodžiais ir žodžių junginiais.

– Padorūs, garbingi piliečiai, – kitais žodžiais paaiškino Tomas. – Tarkime, buvo būrelis prostitučių. Na, kaip tai išsiaiškinti rafinuotų ir privilegijuotų žmonių pasaulyje?

– Žurnalistai viską išsiaiškins, – kategoriškai atrėmė Gajetanas.

– Aprašę didelę paslaptį kvailame straipsnyje *Orgija rūmuose*. Viskas bus pamiršta po penkių minučių... Tačiau toji nuoga šviesiaplaukė, šokanti fontane, atrodo nepamirštama, – pastebėjo Tomas, iš naujo tyrinėdamas laikraštį ir norėdamas aptikti nepadorių kėslų.

– Aš jos neprisimenu. Anksti išėjau, nes skridau į Niujorką. Visi dar buvo su drabužiais, – abejingai atsakė Gajetanas. – Man tikrai nereikia dar vieno panašaus skandalo.

– Panašu, kad skandalai tave persekioja.

Turbūt senolis *ir* bankotaryba kaip visada pasipiktinę, – su užuojauta pastebėjo Tomas.

Tylomis pritardamas Gajetanas suspaudė didelės geidulingas lūpas. Dėl ištikimybės ir pagarbos šeimai už paskutinį skandalą jis sumokėjo savo savigarba ir svajonėmis. Leidosi septyniasdešimt ketverių senelio Rudolfo išvadinamas negražiai besielgiančiu mokinuku ir pakenkė milijardieriaus, kurio patarimo investuoti vaikėsi ne tik Jungtinės Karalystės, bet ir kitų šalių vyriausybės, vardui. Kai Rudolfas pradėjo rėžti savo mėgstamą pamokslą apie Gajetano sukinėjimąsi tarp moterų, jam teko keliskart giliai įkvėpti, kad atsisipirtų norui išaiškinti seneliui, kad ne tik vyrų, bet ir moterų lūkesčiai bei vertybės nuo praėjusio amžiaus vidurio pasikeitė.

Sulaukęs dvidešimt vienu Rudolfas Leonetis vedė kuklią žvejo dukrą ir per penkiasdešimt ištikimų santuokos metų nė karto nesidairė į kitas. Keista, kad vienturtis jo sūnus Gajetano tėvas Rokas nepaklausė tėvo patarimo ir neišnaudojo ankstyvos santuokos privalumų. Rokas buvo pagarsėjęs mergišius ir neįveikiamas lošėjas. Vedė jaunutę merginą, kuri jam tiko į dukteris, tik sulaukęs penkiasdešimties, užaugino vieną sūnų ir po dešimtmečio išleido pas-

kutinį atodūsi, persistengęs kitos moters lovoje. Gajetanas manė, kad vos gimęs pradėjo mokėti už tėvo nuodėmes. Sulaukęs dvidešimt vienų ir dirbdamas viename pelningiausių bankų pasaulyje, jis jautėsi pavargęs, nes buvo priverstas nuolatotis įrodinėti savo vertę ir pasitenkinti nedidelėmis valdytojų tarybos užduotimis. Leonečių bankui jis jau uždirbo milijonus ir nusipelnė užimti vadovo kėdę.

Iš tikrųjų tą rytą grėsmingas Rudolfo ultimatumas Gajetaną supykė.

- *Niekada* nebūsi šito banko vadovu, jeigu nekeisi gyvenimo būdo ir netapsi gerbiama šeimos galva! - piktai pagrasino senelis. - Aš neparemsiu tavęs taryboje ir nesvarbu, kad esi nepakartojamas, jie *visada* manęs klauso... Jie puikiai prisimena, kaip tavo tėvas rizikingais sumanymais vos nesužlugdė banko!

Bet kaip Gajetano intymus gyvenimas iš tikrųjų susijęs su jo išvalgumu ir bankininko kompetencija? Nuo kada žmona ir vaikai virto vieninteliu vyro brandos ir sprendimų priėmimo rodikliu?

Gajetanas visiškai netroško vesti. Tiesą sakant, jis šturpo vien pagalvojęs, kad tektų prisirišti prie moters visą likusį gyvenimą ir drebėti nuo minties apie skyrybas, kurios iš jo at-

imtų pusę turto. Jis labai sunkiai dirbo. Įgijo akademinų žinių pačiose autoritetingiausiose tarptautinėse mokymo įstaigose, baigė jas su pagyrimu, jo pasiekimai iki šiol buvo didžiuliai. Kodėl jų neužteko? Jeigu palygintų, jo tėvas mokslo atžvilgiu buvo niekam tikęs, sugadintas turtuolių berniukas, kaip koks Piteris Penas jis nenorėjo užaugti. Toks lyginimas tikrai buvo netinkamas.

Tomas liūdnai pasakė Gajetanui:

- Juk neteko ir vėl klausytis senų gražbylysių *kaip susirasti paprastą merginą?*

- Paprastą merginą, o ne vakarėlių liūtę, tokią, kuri mėgaujasi *paprastais* gyvenimo malonumais, - pažodžiui pakartojo Gajetanas, nes senelio kalbos visada vedė prie tos pačios išvados: vesk, nurimk, augink vaikus su atsidausia moterimi... ir pasaulis stebuklingai virs tokiu, kokio nori Gajetanas, su linksmai šokančiais vienaaragiais ūkanotame vaivorykštės nušviestame horizonte.

Kaulėtą jo veidą perkreipė ciniška šypsena. Jis matė, kuo virsdavo tokia svajonė vieną kartą vedusiems ir išsiskyrusiems draugams.

- Gal tau reikėtų laiku nusikelti į praeitį, į penktą dešimtmetį, kad rastum tą paprastą

mergaite, – šmaikštavo Tomas stebėdamasis, kaip moterų išsivadavimo ir karjeros galimybių era menkai tepaveikė Rudolfą Leonetį, kad jis vis dar tikėjo, jog tokių moterų yra.

– Geriausia būtų, jeigu pristatyčiau paprastą merginą ir praneščiau ketinąs ją vesti. Rudolfas išsigąstų, – Gajetanas nekantriai šnopavo. – Jis pernelyg didelis snobas. Gaila, kad jis taip tiki, jog privalau vesti, kad atmeta mano darbus banke.

Įėjo asistentė ir ištiesė du vokus.

– Sutarties nutraukimas pažeidus konfidencialumo punktą ir pranešimas apie nuomos sutarties, susijusios su darbu, nutraukimą, – išvardijo ji. – Sraigtasparnis laukia jūsų ant stogo, pone.

– Kas čia vyksta? – susidomėjo Tomas.

– Skrendu tiesiai į Vudfildą atleisti *namų šeimininkės*, kuri žurnalistams perdavė nuotraukas.

– Tai padarė namų šeimininkė? – iš nuostabos sukluso Tomas.

– Ji paminėta straipsnyje. Ne iš teigiamos pusės, – abejingu balsu paaiškino Gajetanas.

Popė nušoko nuo dviračio, paspyrė atramos kojėlę ir nuskubėjo į kaimo krautuvėlę nusi-

pirkti pieno. Ji kaip visada vėlavo, bet kavos be pieno gerti negalėjo, pasijausdavo visiškai išsibudinusi tik kai išmaukdavo bent du puodelius. Ugninių blizgančių plaukų kupeta šokčiojo ant lieknų pečių, žalios akys spindėjo.

- Labas rytas, Frense, - ji linksmai pasisveikino su surūgusia pusamžė moterimi, įsitaisiusia už prekystalio, ir įbedė nosį į piniginę ieškodama, kuo susimokėti.

- Stebiuosi, kad šįryt esi taip puikiai nusiteikusi, - dviprasmiškai leptelėjo parduotuvės savininkė.

- Kodėl turėtų būti kitaip?

Moteris pliaukštelėjo nučiupinėtą laikraštį ant prekystalio ir atsuko Popei, kad toji perskaitytų antraštę. Popė išbalo ir sugraibė leidinį, nekantraudama atvertė kitą puslapį ir sudejavo, išvydusi pažįstamą nuogos šviesiaplaukės, besirangančios fontane, nuotrauką. Tą nuotrauką padarė jos brolis Damijanas tą vakarą, kai vyko gėdingasis vakarėlis. Popė tai žinojo, nes aptiko jį kaip tik šią nuotrauką rodantį draugams.

- Atrodo, tavo motina išplepėjo, - pasakė Frensė. - Nemanyk, kad ponui Leonečiui patiks...

Pakélusi akis Popé susidūrė su smalsiu, ją ryte ryjančiu žvilgsniu; paskubomis sumokėjo už laikraštį ir nėrė iš parduotuvės. Ta pati nuotrauka? Iš kur, po šimts, žurnalistai ją iškasė? O kur kitos nuotraukos? Vemiantys, laimei, neatpažįstami žmonės viename iš miegamųjų? Kai girtas svečias pakvietė prisijungti prie vakarėlio svečių, Damijanas prifotografavo dar daugiau dviprasmiškų vaizdų? O jos motina... kokia beprotybė privertė stumti į pavojų savo darbo vietą ir šmeižti darbdavį laikraščių straipsniuose? Putlių Popės lūpų kampučiai nusileido, pečiai sukumpo, kai ji vėl sėdo ant dviračio. Labai gaila, bet Popė žinojo, kodėl jos motina galėjo padaryti tokią kvailystę: Žasmina Arnold buvo alkoholikė.

Popė kartą nuvedė ją į anoniminių alkoholikų susitikimą; jis motinai buvo naudingas, tačiau dukrai nepavyko jos priversti apsilankyti ten antrąkart. Vietoj to Žasmina kiekvieną dieną nusigerdavo iki sąmonės netekimo, o Popė atlikdavo ne tik savo, bet ir motinos darbą. Ką dar ji galėjo padaryti, kai stogas jiems virš galvų priklausė nuo Žasminos darbo? Galų gale ar ne dukra kalta, kad motina taip žemai puolė, – juk Popė nesuvokė, kad namuose vyko tokie baisūs dalykai ir ilgai nesugrįžo kartu

gyventi?

Laimei, Gajetanas namuose pasirodydavo kartą ar du per metus. Bet jis buvo tikras miesto vaikas, todėl gražus kaimo namelis, nepatogiai nutolęs nuo Londono, nebuvo naudingas ir jį mažai domino. Jeigu jis būtų buvęs dažnesnis svečias, Popėi niekaip nepavyktų ilgiau nuslėpti motinos įpročio.

Popė sunkiai mynė dviratį į kalną, kad paskui svirduliuodama nušvilptų keliuku tiesiai į Vudfildą. Gražus namas Anglijoje Leonečiams priklausė nuo aštuonioliktojo amžiaus, kai šeima čia atsikraustė iš Venecijos, kad įsikurtų ir gyventų kaip garbingi palūkininkai. Ir jiems sekėsi vienas dalykas – uždirbti pinigų, daug pinigų, liūdnai mąstė Popė, vengdama bet kokių asmeninių svajų apie Gajetaną.

Iš esmės jiedu su Gajetanu užaugo tuose pačiuose namuose, bet tikrai meluotų, jeigu teigtų, jog jie kada nors bendravo draugiškai. Be to, jis buvo šešeriais metais vyresnis ir didžiąją dalį laiko leisdavo internatinėse aukštomenės mokyklose.

Popė žinojo, kad Gajetanas pasius, išvydęs nuotraukas laikraščiuose. Jis velnioniškai saugo savo privatumą, o jeigu jo sumanymas pasilinksminti virto sekso orgija, ji puikiai supra-

to kodėl! Popės nuotaika sugedo pagalvojus apie besiantinančią grėsmę. Nesvarbu, kiek ji dirbo, gyvenimas niekada neatrodė lengvas, už kampo visada tykodavo kita bėda. Ir kaip ji galėjo pasirūpinti savo motina bei broliu, kai jų išgyvenimo instinktai buvo tokie apgailėtinai?

Arnoldų šeima gyveno bute, kuris buvo įrengtas tikros arklidės vietoje, prie vestibulio. Žasmina Arnold, aukšta, prakauli keturiasdešimtmetė raudonplaukė, sėdėjo virtuvėje prie stalo, kai pasirodė dukra.

Popė metė laikraštį ant stalo.

- Mam? Gal visai netekai proto, kai kalbėjaisi su žurnalistais apie tą vakarėlį? - paklausė reikliu balsu, paskui atlapojo kitas duris ir spigiu balsu pakvietė brolių.

Damijanas išlindo iš vieno garažo, purvinu skuduru valydamasis nuo rankų tepalo dėmes.

- Kas dega? - paklausė suirzęs, kai sesuo priėjo su juo pasisveikinti.

- Tu vakarėlio nuotraukas perdavei žurnalistui? - negalėdama patikėti ji prirėmė brolių.

- Ne, ne aš, - atsakė jos jaunėlis brolis. - Mama žinojo, kad turiu jas telefone, ir nusiuntė žurnalistams. Ji jas pardavė. Gavo krūvą

šlamenčių ir davė interviu.

Popė dar labiau nusiminė. Motina būtų galėjusi atsiprašyti už savo kvailumą ar palaidą liežuvį, kad prišnekėjo ko nereikia netinkamam žmogui, bet Popė pasijuto ištis sukrėsta dėl to, kad motina paėmė pinigus ir išdavė darbdavį.

Damijanas suaimanavo, išvydęs sesers veido išraišką.

– Pope... Turėtum žinoti, jog mama padarytų viską, kad gautų pinigų kitam buteliui, – sunkiai atsiduso jis. – Sakiau jai nesiųsti nuotraukų ir nesikalbėti su tuo vyruku, bet ji neklaušė...

– Kodėl man nepasakei, ką ji padarė?

– Ką būtum pakeitusi? Vyliausi, kad bent jau nuotraukų niekas nepanaudos ar nė vienas svarbus žmogus jų nepastebės, – prisipažino Damijanas. – Abejoju, ar Gajetanas skaito visas kvailas istorijas, kurios apie jį rašomos... Noriu pasakyti, kad jis niekada nesuka galvos dėl laikraščių!

– Jeigu tu klysti, mamą atleis ir mus išmes iš buto....